Фабиан Ленк

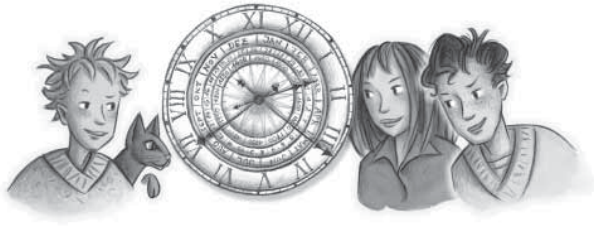

Детективи
с машина на времето

Съкровището на викингите

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Der Schatz der Wikinger
© 2006 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Съкровището на викингите
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Десислава Лазарова

ISBN 978-619-199-743-5

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Спор в библиотеката

Старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“ в Зибентан беше потънала в тишина. Преди час, след като изпрати и последния посетител, библиотекарката угаси лампите и си тръгна. Но в една от големите читални имаше някого! Три деца и една котка!

Два часа хлапетата умуваха над дебелите книги по история, а през това време котката, хубава като картина, лежеше на перваза на прозореца и се взираше в здрача навън. Есента се настаняваше в Зибентан и доведе със себе си купища облаци. Ръмеше дъжд.

– Този Тебелман ще ни довърши! – изпъшка Ким. – Съчинение от четири страници! Толкова много не е искал досега!

Заедно с учителя по история и съучениците си приятелите посетиха музея на викингите близо до северногерманския град Шлезвиг. Музеят се намираше на мястото на прославения викингски град Хайтхабу*. И

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на викингите и са обяснени в речника в края на книгата.*

сега децата трябваше да напишат съчинение за Хайтхабу.

Леон извади от папката си червен маркер:

– Не се вълнувай толкова, викингите са необятна тема.

Той посегна за линийката и подчерта с червено заглавието: „Животът на викингите“.

Ким сключи ръце на тила си:

– Необятна ли – изсумтя пренебрежително тя. – Историята на викингите може да се разкаже на половин страничка. Та те са били просто банда разбойници!

– Какви ги говориш? – вдигна глава Леон. – Викингите са били смели воини, опитни занаятчии и ковачи. Спомни си уникалния меч, който видяхме на изложбата! Забеляза ли колко сложни рисунки имаше по дръжката му?

– Прав си! – съгласи се Юлиан. – Мечът си го бива! Викингите вярвали, че някои мечове притежават магична сила. Този меч сигурно е бил точно такъв.

Леон кимна въодушевено:

– И аз така мисля. Жалко само, че археолозите не са сигурни на кого е принадлежал. Може пък да е бил на ярла* – вожда на викингите. Ярлите били управители на датския крал, на когото викингите се подчинявали.

Ким махна отегчено с ръка, но Леон се ядоса и продължи:

– Викингите са били забележителни откриватели и невероятни мореплаватели! – възкликна той. – Спомни си какъв кораб имаше в музея!

Ким се изсмя:

– Старата черупка нямаше дори каюта. Римляните и гърците са строили много по-добри кораби – при това няколко столетия преди викингите!

Леон затвори шумно книгата.

– Ким, ти наистина нищо не разбираш – изпъшка той. – С такава черупка, както я наричаш, викингите са стигнали до Америка!

Ким изобщо не се впечатли:

– И какво са правили там? Същото, което са правили навсякъде: грабили и подпалвали! Тези диваци не ми допадат.

Леон нервно завъртя очи:

– Пълна си с предразсъдъци!

Той си спомни с възхищение разказа на Тебелман за вълшебните мечове, прекрасните елфи*, подлите тролове* и могъщите богове.

– Ако викингите са били само тъпи диваци, не биха станали толкова добри мореплаватели, нямаше да имат толкова много богове, като лудата глава Тор*, който е бил и

много забавен, или пък вълшебницата Фрея* и могъщия и опасен Один*, яхнал осмокракия жребец Слейпнир*.

– Один нямаше ли си и два вълшебни гарвана? – спомни си Юлиан.

Леон щракна с пръсти:

– Точно така! – и затърси в дебелата книга пред себе си. – Аха, ето ги тук! Гарваните се казвали Хугин* и Мунин*. Те били винаги на път, за да съобщават на Один всичко, което се случва по света. Тъй да се каже – неговите шпиони. Хугин можел да чете мисли, Мунин пазел в паметта си всички обстоятелства от историята на света и бил нещо като летяща книга по история. Колко жалко, Ким, че всичко това е минало през едното ти ухо и е излязло през другото...

– Стоп! – възкликна Юлиан. – Престанете! Трябва да напишем това съчинение, без да губим повече време.

Леон кимна:

– Прав си – кимна Леон. – Но ще ни бъде доста трудно, щом сме на различно мнение за викингите.

– И аз така мисля – поклати глава Ким, помълча, помисли и после предложи: – Защо да не отидем там? Така поне със сигурност ще разберем истината!

– Досещах се, че ще се появи такова предложение... – вдигна вежди Юлиан.

Леон подръпна колебливо крайчето на ухото си:

– Имаш ли нещо против да се поразходим малко с Темпус?

Юлиан въздъхна:

– О, да, имам! Викингите са живели в жестоки времена. Хич няма да е безопасно.

– Пътешествията никога не са безопасни – отвърна спокойно Леон. – Нали точно това им е интересното!

– Аз идвам с теб! – въодушевено се провикна Ким. – Тъкмо ще проверим дали наистина е имало тролове, елфи и вълшебни мечове... дето само ти се привиждат.

Юлиан кимна примирено.

– Добре, да тръгваме към Хайтхабу! – рече той. – Предлагам да изберем 965 година. Тогава Хайтхабу бил в небивал разцвет. Поне така пише в моята книга.

Само след няколко минути вече стояха пред високата етажерка с книги, зад която беше скрита машината на времето. Бутнаха настрани етажерката и тя се отмести леко по релсите в пода.

Появи се мрачната, покрита с дърворезба врата на Темпус. Пръв се промъкна Леон,

последваха го Ким и Кия, последен в тайнствената стая пристъпи Юлиан.

Посрещна ги синкава мъгла. Подът пулсираше под краката им като огромно сърце. Стаята живееше... От стотиците врати, които се отваряха и затваряха в див, безреден ритъм, долитаха загадъчни звуци – приспивна песен, трясък на оръдия, мощно бълбукане.

Приятелите се огледаха из залата и скоро откриха вратата, върху която бе изписана цифрата 965. Леон я отвори. Отекна крясък на чайка, после се чу пращене на огън, накрая – грохот на битка. Ким гушна котката. Детективите се хванаха за ръце и с всички сили се концентрираха върху тайнственото име Хайтхабу. Само така можеха да са сигурни, че ще попаднат на точното място. Силен вятър се изви около тях и ги повлече през вратата в един чужд свят. Всичко наоколо потъмня.

Корабът с драконова глава

– Времето е също като в Зибентан – подсмръкна Юлиан и Леон се разсмя:

– Стига си мърморил. Есен е все пак, а тук сме и доста на север!

– Правилно, момчета – обади се Ким, докато оставяше Кия на земята. – Намираме се в Хайтхабу, ако не ме лъжат очите.

Юлиан се огледа и ахна. Пред тях се редяха типичните продълговати и просторни като хамбари къщи на викингите. Сцената напомняше рисунките на Хайтхабу в учебниците по история. Несъмнено бяха попаднали в 965 година. Юлиан се убеди в това и заради защитния вал[1] със стена от остри, набити плътно един до друг колове, който обграждаше къщите. Валът, така знаеше Юлиан, е издигнат точно по това време.

В пристанището се виждаха няколко широки кея, които влизаха навътре в залива. По тях бяха привързани рибарски лодки и търговски кораби. На сушата викингите

[1] *Вал – дълъг земен насип*

бяха вдигнали складове, а пред тях имаше струпани бъчви и чакаха каруци.

Ким откъсна Юлиан от мислите му и почука по дъските на кораба, който очевидно бе входът им към Хайтхабу.

– Не бива да забравяме това място. Това е билетът ни за връщане в Зибентан!

Юлиан кимна. Темпус наистина избираше забележителни места, за да ги хвърли в ново приключение. Този път беше викингски кораб и Юлиан го разгледа внимателно. Могъщият боен кораб беше изтеглен на брега върху дървени трупи и очевидно току-що беше ремонтиран. Предният и задният вълнорез[1] бяха украсени със страховити драконови глави. От огромните разтворени муцуни на драконите стърчаха дълги остри зъби. Върху предния дракон кацна чайка, стискаше в човката си малка рибка, която беше уловила в оловносивата вода на протока Шлай[2].

– Елате, да огледаме наоколо! – предложи Леон. – В пристанището тъкмо влиза един кнор*!

[1] *Вълнорез – най-издадената част на носа на кораба, която поема ударите на вълните. Вълнорезът е греда, която започва от кила и съединява обшивките на двата борда.*

[2] *Шлай – проток на Балтийско море в най-южните части на полуостров Ютланд (при град Шлезвиг, Северна Германия). Протокът навлиза дълбоко в полуострова и само около 15 км суша го делят от бреговете на Северно море на запад.*

– Един какво? – недочу Ким.

– Един кнор – повтори Леон с тиха въздишка, – транспортен кораб на викингите! Хайде!

Юлиан се поколеба, но тръгна с тях.

– Какво ти става? – подкани го Леон. – Притеснява ли те нещо? Или новите ни дрехи не ти харесват?

– Всичко е наред – поклати глава Юлиан.

Не беше заради облеклото. Изглеждаше практично и топло. Също като Леон, и Юлиан носеше груба риза, вълнен елек с качулка, дълъг тесен панталон, а от коленете надолу – увити върху панталона гамаши[1]. Ким се кипреше в дълга рокля с ръкави и топла наметка от вълна, закрепена за роклята с две фибули*. И тримата бяха с груби кожени обувки, които стигаха до над глезените.

Не, не беше облеклото... Но докато се отдалечаваха от мястото, където пристигнаха, Юлиан усети, че се изпълва с лоши предчувствия.

– Вижте, кнорът акостира! – извика Леон и се втурна към кея, който гъмжеше от хора.

Никой не обърна внимание на трите деца с котката.

Корабът се опря в кея, едно въже профу-

[1] *Гамаши – парчета кожа или плат, които се навиват около крака от обувката до коляното и обикновено се привързват с върви.*

ча във въздуха и падна върху дървените талпи. Последва го набито момче с присмехулна физиономия, горе-долу на възрастта на нашите детективи. Момчето грабна въжето и го омота около един кол.

Чу се груб глас:

– Тьорги!

Момчето тъкмо се канеше да скочи на палубата, когато съзря Юлиан, Ким и Леон.

– Вие пък кои сте? – попита то и ги изгледа с недоверие.

– Тьорги, къде се губиш? – прокънтя отново гласът от борда. Появи се рус мъж с мрежа на рамо. Беше висок и едър, ръцете му приличаха на огромни червени лапи. На мястото на лявото си око имаше голям грозен белег.

– Не се мотай, Тьорги! – извика отново мъжът.

– Добре, добре, татко! – побърза да го успокои момчето.

– Можем ли да помогнем? – попита Ким и се усмихна подкупващо.

Момчето я огледа от горе до долу. На Ким ѝ се стори, че Тьорги преценява дали изобщо би могла да помогне на някого, но баща му взе решението вместо него.

– Всяка ръка може да ни е от полза, в името на Один! – промърмори мъжът с плътен дрезгав глас.

Приятелите се покатериха на борда. С радостно мяукане Кия се спусна към рибените кости, хвърлени в един ъгъл на палубата.

Великанът посочи кърмата[1] на кораба:

– Все прясна треска и херинга. Виждате ли онези кошове? Прехвърлете рибата в тях и ги отнесете на кея.

За по-малко от половин час работата беше свършена.

– Не е зле – промърмори Лайф, така се казваше великанът, и с всичка сила тупна Леон по рамото. – Искам да знам обаче кои сте вие.

Сега беше ред на Юлиан, който измисли поредната покъртителна история за горките сирачета. Родителите им били нападнати и отвлечени, а те самите избягали от похитителите и се озовали тук.

– Така, така – рече Лайф, без изобщо да се впечатли. – В лоши времена живеем, в името на Один.

– Хайде да ги вземем с нас! – предложи Тьорги. – Могат да ни помагат в риболова.

– И дума да не става – отсече Лайф.

Но синът му не се предаде лесно:

– Хайде, татко, ти самият току-що каза, че всяка ръка може да ни е от полза! И то сега, когато сме без Гунбьорн и Равен.

По лицето на викинга премина сянка. Той подръпна краищата на брадата си и издаде

[1] *Кърма – задната част на кораба, където е разположено кормилното устройство*

само едно „Хм“, звучеше повече като ръмжене. Последва още едно „Хм“.

Приятелите се спогледаха притеснено. Дано Лайф се съгласи!

– Е, добре – рече най-сетне викингът. – Но тежко ви, ако не работите здраво. Собственоръчно ще ви удавя в морето!

Юлиан хвърли поглед към ръцете на Лайф и потрепери, а Лайф се зае да товари кошовете на една каруца.

– Стига сме приказвали! На работа!

След малко вече бутаха колата по глинестия път, който водеше от пристанището към града.

– Благодаря – рече тихо Юлиан на Тьорги, който крачеше до него.

Младият викинг му се усмихна:

– Не бързай да ми благодариш...

– Я кажи... – поколеба се за миг Леон. – Как така другите двама... как им бяха имената... ги няма?

– Гунбьорн и Равен – отвърна глухо Тьорги. Усмивката беше изчезнала от лицето му. – Тъжна история. Тъжна, страшна и загадъчна.

– Разкажи! – помоли Юлиан.

– По-късно – прошепна Тьорги. – Татко не обича бъбривците.